

จับชายจีวร

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๖

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ข้อ ๑๓๐๘. เนาะ

ถาม : ๑๓๐๘. เรื่อง “หนังสือถาม-ตอบปัญหาหลวงปู่มั่น เจ้าคุณธรรมเจดีย์”

(นี่หัวข้อนะ หนังสือถาม-ตอบปัญหาหลวงปู่มั่น เจ้าคุณธรรมเจดีย์)

กราบเรียนหลวงพ่อที่เคารพยิ่ง ตอนนี้ทางโลกอินเทอร์เน็ตนี้มีการถกเถียง และมีความสงสัยเกี่ยวกับหนังสือการตอบปัญหาระหว่างหลวงปู่มั่นและเจ้าคุณธรรมเจดีย์ว่า ไม่ใช่หนังสือที่ท่านแต่ง ไม่ใช่คำสอนของครูบาอาจารย์ใหญ่ทั้ง ๒ แต่เป็นอุบาสิกาท่านหนึ่งเป็นผู้แต่ง ไม่ทราบว่าหลวงพ่อได้เคยอ่านหนังสือเล่มนี้หรือไม่ครับ ถ้าเคยกระผมอยากให้หลวงพ่ออธิบายเรื่องนี้ด้วยครับ โดยเฉพาะเนื้อหาธรรมะในหนังสือเล่มนี้ หนังสือเล่มนี้พอยึดเป็นหลักปฏิบัติได้ไหมครับ โดยเฉพาะธรรมชั้นสูงที่พูดเรื่องของกิเลส อาสวะ สังโยชน์

ยอมรับว่าพอเอ่ยชื่อหลวงปู่มั่นและคำสอนเป็นเหตุเป็นผล ในขั้นต้นผมอุปมาเปรียบเทียบได้ ผมก็เป็นปุถุชนอยู่ ก็เชื่อสนิทเลยครับ คิดว่าหลายๆ คนคงเป็นอย่างผม หนังสือเล่มนี้มีอิทธิพลต่อผู้เริ่มศึกษาธรรมะมาก ถ้าทำที่สุดกลายเป็นว่าหลวงปู่มั่นไม่ได้แต่งจริง น่าจะมีอิทธิพลต่อสังคมนักปฏิบัติพอสมควรเลยครับ ถ้าคำถามนี้เข้าหรือไม่เหมาะสมประการใด หลวงพ่อเป็นผู้พิจารณาตามสมควรเลยครับ ในความเคารพอย่างสูง (นี่เขาพูดนะ)

ตอบ : ฉะนั้น สิ่งที่ว่านี่เขาก็เชื่อมั่น เห็นไหม พอเอ่ยชื่อว่าหลวงปู่มั่น นี่มันมีอิทธิพลต่อสังคมพอสมควร หนังสือเล่มนี้เราเคยอ่านแล้วแหละ แล้วออกมานานแล้วด้วย เราเคยอ่าน เราเคยคุยอยู่ แต่เราเคยคุยอยู่ สิ่งที่ว่าเพราะการที่คุยอยู่ตอนนั้น ในสังคมของ

พระเจ้าจะคุยกันในสังคมของพระก่อน ในสังคมของพระเจ้าจะพูดแบบโยมนี่แหละว่า มันเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า มันเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า เป็นคำสอนกับเจ้าคุณธรรมเจดีย์คุยสนทนาธรรมกันจริงหรือเปล่า

นี่มันมีการถกกันในวงการพระแล้ว แล้วนี่ถกกันในวงการพระแล้ว ถกแล้วนะ มันก็เป็นเรื่อง เรื่องที่ว่าโลกธรรม ๘ ในเมื่อมีความเห็นแตกต่าง มีความเห็นหลากหลาย มันก็เป็นแบบนั้นแหละ มันเป็นอย่างที่อยู่ในสังคมนั้นแหละ กรณีอย่างนี้มันเริ่มต้นตั้งแต่กรณี เพราะกรณีนี้เวลาประพฤติปฏิบัติใหม่ๆ เราก็แสวงหา เราก็อ่านหนังสือมาหลายเล่ม หนังสือประวัติครูบาอาจารย์อ่านมาเยอะมาก แล้วก็เก็บไว้ในใจ เก็บไว้ในใจ ถ้าเวลามีครูบาอาจารย์เราจะเข้าไปถามนะ เข้าไปถามว่าองค์ไหนพอถามได้เราก็จะสอบถาม

ที่นี้ก็มาอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะปี ๒๗ เรื่องนี้เราจะถกกับหลวงปู่เจี๊ยะเรื่องนี้มาก หลวงปู่เจี๊ยะท่านจะพูดถึงว่าตอนที่เผาศพหลวงปู่มัน ตอนเผาศพหลวงปู่มัน นี่สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าท่านเป็นประธาน แล้วมีพูดไปถึง หลวงปู่เจี๊ยะพูดกับพระ แล้วไปถึงหูท่าน ท่านก็เรียกหลวงปู่เจี๊ยะเข้าไปถามใจ เพราะตอนนั้นก็ยังมีพระที่อยู่กับหลวงปู่มันนี่แหละ เขียนประวัติหลวงปู่มัน เขียนประวัติหลวงปู่มันแจกในงานศพหลวงปู่มัน ตอนเผาที่วัดป่าสุทธาวาส แล้วหลวงปู่เจี๊ยะท่านก็คัดค้าน แล้วข่าวนี่มันไปถึงสมเด็จพระสังฆราชท่านก็เรียกหลวงปู่เจี๊ยะเข้าไป

หลวงปู่เจี๊ยะพูดกับเรานะว่าสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าท่านดีมาก ท่านดีมาก แล้วยังเป็นพระเด็กๆ พระที่ว่ายัยพรรษาอ่อนๆ ท่านจะดีมาก หลวงปู่เจี๊ยะบอกเลยนะว่าเข้าไปวันนี้จะโดนกระโดนสมเด็จพระสังฆราชหรือเปล่านั้นไม่รู้ กลัวสมเด็จพระสังฆราชจะเอากระโดนปาใส่ อันนี้พูดกันในสังคมพระที่ว่าพระผู้ใหญ่ ท่านเป็นพระผู้ใหญ่ท่านพูดกับเรา เราเป็นเด็ก นี่คำพูดแบบวงในมันก็พูดกันได้อย่างนี้ แต่มาพูดกับสังคมเขาก็ไม่พูดออกมาอย่างนี้หรอก ท่านพูดกับเราเลยนะ บอกว่าเข้าไปหาสมเด็จพระสังฆราชไม่ว่าวันนี้จะโดนกระโดนสมเด็จพระสังฆราชหรือเปล่านั้น

นี่พอเข้าไปหาสมเด็จพระสังฆราชท่านถามว่า “เจี๊ยะเอ๊ย เจี๊ยะเอ๊ย เจี๊ยะจะค้านเรื่องแจกหนังสือประวัติหลวงปู่มันหรือ?”

หลวงปู่เจี๊ยะท่านบอกว่า “เกล้ากระผมมีความเห็นว่าหนังสือที่เขาเขียนเป็นหนังสือเล่มเล็กๆ ที่จะพิมพ์ในงานศพหลวงปู่มันมันไม่ควรแจก”

“เจี๊ยะเธอเห็นว่าอย่างไรถึงไม่ควรแจกล่ะ?”

พระเดชพระคุณ ขนาดเกล้ากระหม่อม หลวงปู่เจี๊ยะ ครูบาอาจารย์ที่ท่านอยู่กับหลวงปู่มั่น พอท่านปฏิบัติจนมีหลักมีเกณฑ์แล้วท่านเข้าใจได้ ท่านอ่านแล้วท่านเข้าใจได้ ท่านเข้าใจได้ว่า ท่านพูดเอง หลวงปู่เจี๊ยะพูดกับเราเองสองต่อสอง บอกว่า

“ถ้าหนังสือนี้แจกออกไป ถ้าคนที่เขาอ่านหนังสือนี้แล้วเขามีหลักมีเกณฑ์ คือเขาภาวนาเป็น เขาจะหาว่าหลวงปู่มั่นเราติดสมาธิ”

ก็เขาเขียนได้แค่สมาธิไป แค่ว่างๆ แต่มันไม่มีเหตุมีผลไป ท่านบอกว่าถ้าหนังสือนี้แจกไปเขาจะหาว่าหลวงปู่มั่นติดสมาธิ คือหลวงปู่มั่นภาวนาได้สูงสุดแค่สมาธิ

“เออ เราเห็นด้วย เราเห็นด้วย”

ฉะนั้น หนังสือที่ท่านไม่ให้แจกนะ หนังสือประวัติหลวงปู่มั่น มีพระองค์หนึ่ง พิมพ์ กลุ่มใหญ่เลยที่เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น เพราะหลวงปู่มั่นท่านจดจารึกกันมา แล้วเวลาพวกนี้พวกมีการศึกษา เป็นพวกเปรียญเขาก็จด เขาก็เขียนกัน แล้วเขาพิมพ์กัน พิมพ์กันในคณะศรัทธาของเขา แล้วจะแจกในงานหลวงปู่มั่น สมเด็จพระสังฆราชไม่ให้แจก แต่หนังสือมันพิมพ์มาเสร็จแล้วมันก็แจกกันมา แล้วก็มาอ้างอิงกันในสมัยปัจจุบันว่า หนังสือเล่มนี้ได้แจกในงานศพหลวงปู่มั่น ได้แจกในงานศพหลวงปู่มั่น แต่สุดท้ายแล้วประธานสงฆ์ ประธานสงฆ์คือสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าท่านไม่ให้แจก ที่นี้หนังสือพิมพ์มาเสร็จแล้วมันก็แจกได้ดินกันนั่นแหละ มันก็ขึ้นไป นี้พูดถึงประเด็นหนึ่งไป ประเด็นอย่างนี้มันมีมาตลอด

ฉะนั้น คำถามเขาถามว่า

ถาม : ในโลกอินเทอร์เน็ตเขามีความสงสัยเคลือบแคลงกัน ในเรื่องว่าหนังสือนี้หลวงปู่มั่นได้แต่งจริงหรือเปล่า

ตอบ : หลวงปู่มั่นท่านไม่ได้แต่ง เพราะหลวงตาท่านพูดบ่อย พูดบ่อยว่าสมัยหลวงปู่มั่นน่าเสียดายมาก เพราะมันไม่มีเทปอัดเสียงหลวงปู่มั่นไว้ พอมันไม่มีเทปอัดเสียงหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านเทศน์ พอท่านเทศน์ขึ้นมามันมีแต่คนเลกเซอร์ไว้ มันไม่ได้เขียน มันเลกเซอร์ไว้ใช้ไหมว่าใครเลกเซอร์ไว้ได้มากน้อยขนาดไหน แต่คนที่

เลขเซอร์ นี่บันทึกไว้ คนที่บันทึกไว้มีวุฒิภาวะพอหรือเปล่า ถ้าคนที่วุฒิภาวะพอ เลขเซอร์ไว้มันก็ชัดเจน มันก็พอใช้ได้

เพราะหลวงตาท่านพูดว่าที่มุตโตทัยที่เขียนมา เพราะมุตโตทัยมีอยู่ ๓-๔ ส่วน มีส่วนหลวงปู่หลุย มีส่วนของพระอีกองค์หนึ่ง มีอยู่ ๓-๔ ส่วน ท่านบอกว่านี่ เพราะอะไร? ต่างคนต่างเลขเซอร์กันมา เทศน์กันทีเดียวกันนั้นแหละ แต่หลวงตาท่านพูดว่า เพราะท่านก็นั่งฟังอยู่ด้วย หลวงตาท่านก็นั่งฟังอยู่ด้วย บอกเวลาท่านเทศน์ท่านเทศน์เป็นกัณฑ์มา แต่ที่ตัดเป็นข้อๆ พวกนี้มาตัดกันเอง พอดีตัดกันเอง นี่เทศน์จริงๆ มุตโตทัยหลวงปู่มั่นเทศน์จริงๆ แต่ แต่มันก็ไม่สมบูรณ์ มันก็ไม่ได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ เพราะคนที่เลขเซอร์มามันก็มีวุฒิภาวะได้มากน้อยขนาดไหน

ฉะนั้น สิ่งที่ยืนยันว่ามุตโตทัย มุตโตทัยมันก็ลูกศิษย์เขียนว่าอย่างนั้นเลย แล้วสิ่งที่ว่าหลวงปู่มั่นได้เขียนหรือเปล่า ไม่ได้เขียน หลวงปู่มั่นท่านจะเขียนหนังสือนะ เวลาเขาพิมพ์ประวัติกันบอกว่านี้ลายมือหลวงปู่มั่น ลายมือหลวงปู่มั่น ไข่ ลายมือหลวงปู่มั่นท่านเขียนวัดปทุมฯ เวลาท่านมาเขียน ตอนท่านเขียนท่านมาศึกษากับเจ้าคุณอุบาลี ฉะนั้น ท่านเขียนของท่าน ตอนนั้นท่านยังไม่ได้ขึ้นไปเชียงใหม่เพราะตอนที่หลวงปู่มั่นท่านมาพักที่กรุงเทพฯ ท่านยังไม่ได้ขึ้นไปเชียงใหม่ พอท่านขึ้นไปเชียงใหม่แล้วท่านไปสำเร็จที่เชียงใหม่ พอสำเร็จที่เชียงใหม่ออกมาแล้วท่านก็กลับขึ้นไปอีสานเลย

ฉะนั้น หนังสือที่เขียนนี้มันเขียนก่อน มันเขียนก่อน หลวงปู่มั่นเขียนก่อนตอนที่อาสวะท่านยังไม่ถึงที่สุด แล้วท่านเขียนมันก็ต้อง แม้แต่หลวงปู่มั่นท่านเขียนนะ แต่พูดถึงว่าเวลาความจริงล่ะ? ความจริงสิ่งที่ว่าหนังสือแต่งกันมาๆ มันเป็นความจริงไหม? หลวงปู่มั่นเขียนก็มี ที่เขาถ่ายมาเลย ถ่ายเป็นลายมือหลวงปู่มั่นมาเลย แล้วชื่อหนังสืออะไรที่เป็นลายมือหลวงปู่มั่น อันนั้นก็อันหนึ่ง ถ้าเป็นอันหนึ่งนะ สิ่งที่ว่าหลวงปู่มั่นเขียนหรือหลวงปู่มั่นไม่เขียน นี่พอเอ่ยชื่อหลวงปู่มั่นมาทุกคนก็เชื่อ ทุกคนก็ว่าเป็น

นี่เขาบอกว่าเป็นอุบาสิกเขียน อุบาสิกเขียน หรือพระเขียน หรือกลุ่มคน กลุ่มพระที่เขียนหนังสือหลวงปู่มั่น เขียนกันเยอะมาก ส่วนแต่ละส่วนมันไม่เหมือนกัน ฉะนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดอย่างนี้

“ผู้ใดอยู่ถึงภาคตะวันตกของชมพูทวีป ปฏิบัติเหมือนเรา ทำตามเรา นั่นถือว่าเป็นลูกศิษย์ของเรา ผู้ใดจับชายจิวรเราไว้ ไม่ทำตามเรา ไม่ปฏิบัติตามเรา ไม่มีความเห็นเหมือนเรา ถือว่าอยู่ห่างไกลมาก”

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าเขียนมา นี้เขียนมาเป็นผู้ที่เห็นตามหลวงปู่มั่น หรือจับชายจิวร หลวงปู่มั่น หรืออ้างอิงหลวงปู่มั่น อันนี้อันหนึ่ง ฉะนั้น สิ่งที่เป็นกันมา มันเป็นกันมาเยอะ เป็นกันมาเยอะ ในสังคมทุกสังคมมีคนดีและคนเลว ในสมัยหลวงตาท่านยังมีชีวิตอยู่นะ เราได้ฟังเทศ มีโยมเขาไปหาหลวงตา เขาไปคุยกับหลวงตาว่าเขาได้ศึกษาประวัติหลวงปู่มั่น เขาได้ศึกษาพระกรรมฐานแล้วศรัทธาสายหลวงปู่มั่นมากเลย เขาศรัทธาพระปฏิบัติสายหลวงปู่มั่นมหาศาลเลย เขามีความเชื่อ ความมั่นใจ ความจริงใจมาก หลวงตาท่านเมตตาเขา หลวงตาท่านพูดนะ

“เรามั่นใจว่าในลูกศิษย์หลวงปู่มั่นก็มีทั้งดีและเลว มีทั้งถูกและผิด ไม่ใช่ว่าจะถูกไปทุกอย่าง”

ท่านพูดอย่างนี้เลยนะ โยมคนนั้นเขาหยุดเลย ไข่เพราะว่าเขาศรัทธาที่เขาศรัทธามาก แล้วพอเขาศรัทธา พอขึ้นชื่อ นี้พอเอ่ยชื่อหลวงปู่มั่นมันก็มีอิทธิพลแล้ว ใครๆ ก็อ้างหลวงปู่มั่น อ้างหลวงปู่มั่นแล้วมีอิทธิพล ถ้ามันมีความเชื่ออย่างนั้น มีความมั่นใจอย่างนั้น แล้วเกิดถ้าไปเห็นเข้า หรือไปผิดหวังเข้า นี้เขาจะเสียใจมาก

ฉะนั้น หลวงตาท่านพูดอย่างนี้เลย ว่าใช่ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นมีทั้งดีและเลว ฉะนั้นเราบอกวันนี้เราเชื่อมั่นเลย สายปฏิบัติสายหลวงปู่มั่นเราเชื่อมากเลย เราเชื่อมากเราก็เก็บไว้ในใจ แต่พอไปคลุกคลีกับใคร จะไปฟังคำสอนของใครมา อย่าเพิ่งเชื่อ พิจารณาดูก่อน ถ้าถูกต้องมันก็ดีเราจะไม่เสียหาย แต่ถ้ามันผิดพลาด เราก็บอกว่าอันนี้หลวงตาท่านได้พูดไว้แล้ว ว่าในลูกศิษย์หลวงปู่มั่นมีทั้งดีและเลว มีทั้งถูกและผิด ถ้าถูกเราก็สาธุว่านี่ที่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“ผู้ใดอยู่ถึงภาคตะวันตกของชมพูทวีป ปฏิบัติเหมือนเรา เชื่อฟังเรา กันกว่าตามธรรมและวินัย ศึกษาตามธรรมวินัย นั่นถือว่าอยู่ใกล้เรา ผู้ใดจับชายจิวรเราไว้ นี้อยู่ติดหลวงปู่มั่นเลย อยู่กับหลวงปู่มั่นเลย แต่ไม่เชื่อ คัดค้าน สอนสิ่งใดก็ไม่ฟัง สั่งอย่างใดก็ไม่เชื่อ อย่างนั้นถือว่าอยู่ไกลหลวงปู่มั่น”

นี่ก็เหมือนกัน พอเราไปฟังใครเทศน์ เราฟังสิ่งใดว่าสายหลวงปู่มันเราก็พิจารณาของเราก่อน เราพิจารณาของเราก่อน เขาจับชายจิ๋วอยู่เขายังไม่เชื่อเลย อยู่ด้วยกันนะ เพราะเราฟังมาจากหลวงปู่เจี๊ยะ เราฟังมาจากหลวงตาเยอะ ที่เวลาพระเจ้าไปอยู่ เห็นไหม เวลาหลวงตาท่านบอกเลยว่าท่านเป็นบ็อยกลางวัด ถ้าท่านไม่พาลงกวาดวัดก็ไม่มีใครกวาด ถ้าท่านไม่ดูแลมันก็ไม่มีการทำ ผิดหัววัดท้ายวัด มหาทั้งนั้น ผิดหัววัดท้ายวัด มหาทั้งนั้น ท่านเป็นคนดูแล เป็นคนควบคุมไว้ทั้งนั้น

นี่เวลาควบคุมไว้ เวลาไม่มีใครไปทำอะไรที่ไม่เชื่อฟัง หรือว่าถ้าทำอะไรไปขัดแย้ง ท่านบอกว่า หลวงตาท่านพูดอย่างนี้นะ บอกว่าหลวงปู่มันท่านชราภาพ ท่านเป็นวัณโรค แล้วท่านแบกรับภาระมาก หลวงตาท่านก็ดูแลแทน แล้วเวลาพระมีปัญหาท่านจะพูดกับพระนะ ครูบาอาจารย์ท่านไม่ได้ขึ้นตึมนิมต์มา คือว่าเขาไม่ได้เชิญท่านมา พวกท่านมาหาท่านกันเอง ด้วยชื่อเสียง เกียรติศัพท์ เกียรติคุณของหลวงปู่มัน พวกท่านก็มาหาตัวเอง แล้วพวกท่านจะมาสร้างภาระให้หลวงปู่มันได้อย่างไร

เขาไม่ได้ขึ้นตึมนิมต์ มากันเองๆ แล้วมากันเอง ผู้เฒ่า เห็นไหม ครูบาอาจารย์ท่านสั่งสอน ท่านฝึกอย่างไร ทำตามสิ ถ้าไม่ทำตามเขาก็ไล่ออกไป ก็ไม่ได้ขึ้นตึมนิมต์มา นี่ท่านดูแลอย่างนี้มาตลอด นี่สังคมในวัดหนองฝ้ายยังเป็นแบบนั้น ฉะนั้น ในสมัยพุทธกาล สมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระบวชมาในพุทธศาสนา ลี้กไปก็เยอะ พระเข้าไปต่อรองกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าไม่บอกเรื่องนั้นจะลี้ก เรื่องนี้จะอย่างนั้น

ท่านบอกว่าเราได้สัญญากับเธอหรือ เราไม่ได้สัญญานี้ ลี้กก็ลี้กไปสิ แต่ถ้าองค์ไหนมีอำนาจวาสนานะ อย่างพระนันทะ เห็นไหม เป็นญาติเลยที่ไปแต่งงานมา นันทะ เธอจะบวชหรือ? เอ้อะ เอ้อะ ไปเลย บวชเลยนะ เพิ่งแต่งงาน เวลาพระเขามาต่อรองยังไม่ตอบปัญหา ไปก็ไปสิ แต่นี่เขาไม่ได้บวชนะ แต่เขามีวาสนา เธอจะบวชหรือ? บวชอะไร? ก็เพิ่งแต่งงาน เพิ่งจัดงานยังไม่เสร็จเลยจะบวชอะไร บวชก็บวช พูดไม่ออก พอบวชไปแล้วคิดถึงแต่คู่ครองที่เพิ่งได้แต่งงานมา เพราะความคิดถึง ความผูกพัน อู้ฮู คิดมาตลอดเวลา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามว่า “คิดถึงใคร?”

“คิดถึงภรรยาที่เคยแต่งงานมา”

“เธอจำสิ่งนั้นไว้นะ เราจะพาไปดู เธอดูไว้นะว่าใครสวย”

นี่นางชนบทกัลยาณินะ แล้วก็จับมือเลย เหาะ เหาะขึ้นไปบนสวรรค์เลย ไปเจอ เทวดา โอ้โฮ สวยกว่านางนางชนบทกัลยาณินหลายเท่า ไอ้ที่คิดถึงๆ คิดถึงเทวดาแล้ว อยากได้ไหม? อยากได้ไหม? อยาก ถ้าอยากได้นะให้กำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธแล้วจะ ได้ ด้วยความอยากได้ ความอยากได้เทวดา แต่มากำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธจิตมันสงบ พอจิตสงบมันใช้ปัญญาขึ้นไป สำเร็จเป็นพระอรหันต์ พอสำเร็จเป็นพระอรหันต์ พองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำอย่างนั้น พระ เณรก็เห็นอยู่เพราะอยู่ในวัด พระ เณรก็ ถามพระนั่นแหละว่า

“นี่ยังอยากได้เทวดาไหม?”

“เราไม่อยากได้ ไม่อยากได้แล้ว”

นี่คำว่าไม่อยากได้คือการหมดกิเลส พระนั้นก็คิดเตียนขึ้นมา พอดีเตียนขึ้นมาไป ฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็รู้อยู่แล้ว เพียงแต่ประชุมสงฆ์ไป บอกว่าเขาเป็นพระอรหันต์จริงๆ เขาเป็นจริงๆ เห็นไหม คนมี อำนาจวาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าร้อยสัตว์ ขนสัตว์ทำแบบนี้ แต่เวลาพระ ที่มาต่อรองว่าจะต้องพาไปอย่างนั้น ต้องพาไปได้อย่างไร เราสัญญากับเธอไว้หรือ? ไม่ได้ สัญญา มาเอง บวชเอง ศรัทธาเอง อยากมาเอง แล้วจะมาต่อรองอะไร? เพราะคนที่หยาบ คนที่ไม่มีปัญญา ทำอย่างไรมันก็ไม่รู้ไม่เห็นหรือ ไม่มีประโยชน์หรือ แต่เขาบวชเข้ามาแล้วก็เพื่ออำนาจวาสนาของเขา

นี่จะย้อนกลับมา ย้อนกลับมาในสังคมพระกรรมฐานก็เหมือนกัน ถ้าในสังคม กรรมฐานก็เหมือนกัน ฉะนั้น สิ่งที่ว่าเขาก็ถามปัญหาขึ้นมาไง ปัญหาโลกแตก ปัญหาโลกแตกหมายความว่าในเมื่อหลวงปู่มั่นท่านมีเกียรติศัพย์ เกียรติคุณของท่าน เพราะ คุณธรรมของท่าน ท่านทำคุณงามความดีของท่าน เป็นความจริงของท่าน เป็นความจริงจริงๆ

ถ้าเป็นความจริงจริงๆ นี่เวลาเราบวชกันมา หรือเราศึกษามาเราก็ศึกษาตามความเป็นจริงนั่น ทีนี้พอคนที่เข็เป็นทางโลก พอศึกษาขึ้นมาแล้ว นี่เพราะหลวงปู่มัน ฟังสิเราเอง เราเกิดทันทีไหน เราเกิดไม่ทันหลวงปู่มันนะ หลวงปู่มันนิพพานไป ๒ ปีเราถึงเกิด เราเกิด ๙๔ หลวงปู่มันเสีย ๙๒ เราไม่ทันหลวงปู่มัน เราไม่เคยเห็นตัวหลวงปู่มันเลย ทีนี้เราไม่เคยเห็นหลวงปู่มัน แล้วเราพูดถึงหลวงปู่มันได้อย่างไร? เราก็ไม่ได้เห็นเหมือนกัน แล้วจะมากล่าวคู่อย่างไร?

ไม่ใช่ เราศึกษา เราค้นคว้า แล้วเราอยู่กับครูบาอาจารย์ แล้วครูบาอาจารย์ท่านได้อุปัฏฐากหลวงปู่มันมา หลวงตา หลวงปู่เจี๊ยะท่านได้อุปัฏฐากหลวงปู่มันมา ท่านคลุกคลีกับหลวงปู่มันมา ท่านคลุกคลีหลวงปู่มัน ท่านพูดเรื่องสังคมภายในสังคมพระในสมัยที่หลวงปู่มันให้ฟังเยอะมาก แล้วสังคมในสายตาที่ว่าเราเป็นพระบวชใหม่ใช่ไหม อย่างเช่นพระบวชใหม่เราก็มีแต่ตาเนื้อ เราก็เห็นได้แต่ตาเนื้อนี้แหละ แต่ครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติมาตาใจท่านเปิด ใครปฏิบัติได้มาก หลวงตาท่านบอกมุตโตทัยไป

มุตโตทัย เห็นไหม ทองคำในร้านกับทองคำในเหมือง ทองคำบนดิน ท่านบอกเลย ความสะอาดบริสุทธิ์ของทองคำ นี่หลวงปู่มันท่านพูดเอง ถ้าพระโศดาบันมีคุณธรรม ๒๕ เปอร์เซ็นต์ เจือปนด้วยกิเลส ๗๕ เปอร์เซ็นต์ พระสัทธาคามิมีทองคำ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ มีกิเลสอยู่ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ พระอนาคามีมีทองคำ ๗๕ เปอร์เซ็นต์ มีกิเลส ๒๕ เปอร์เซ็นต์ พระอรหันต์ทองคำบริสุทธิ์ล้วนๆ เลย

ฉะนั้น สิ่งที่ความเห็น ความนึกคิด ถ้าตาใจมันยังไม่เปิด ความรู้ ความเห็นเรื่องธรรมะ นี่พระโศดาบันมีคุณธรรมในใจ ๒๕ เปอร์เซ็นต์เพราะเป็นพระโศดาบัน แต่ยังมีกิเลสอีก ๗๕ เปอร์เซ็นต์ ความเห็นของพระโศดาบัน นี่กิเลส ๗๕ เปอร์เซ็นต์มันก็ความเห็นที่มากกว่าธรรมะอยู่แล้ว มันยังคำนวณธรรมะผิดพลาดมาก พระสัทธาคามิมีธรรมะ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ มีกิเลส ๕๐ เปอร์เซ็นต์ พระสัทธาคามิ ๕๐ เปอร์เซ็นต์กับ ๕๐ เปอร์เซ็นต์มันก็กำลังแล้วนะ

นี่ตัดสินหรือพิจารณาธรรมะกำลังแล้ว ถ้าเป็นพระอนาคามีขึ้นมามันมีทองคำ ๗๕ เปอร์เซ็นต์ เนื้อธรรมมี ๗๕ เปอร์เซ็นต์ ยังมีกิเลสอีก ๒๕ เปอร์เซ็นต์ กิเลสมันก็น้อยกว่าแล้ว ความรู้ความเห็นของพระอนาคามีมันก็แตกต่างกับพระสัทธาคามิเข้าไปอีกถึง

๒๕ เปอร์เซ็นต์ แล้วเป็นพระอรหันต์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เลย ถ้า ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์สิ่งนี้ขึ้นมา การวินิจฉัยธรรมะมันก็แตกต่างกัน

ฉะนั้น เวลาสิ่งที่ว่าเวลาอยู่กับหลวงปู่มัน ถ้าหลวงปู่มันท่านแสดงธรรม ใครมีตาเนื้อ ใครมีตาเนื้อ เลกเซอร์มาก็ได้แต่เรื่องของโลกียปัญญา เรื่องของโลก แต่ถ้าใครมีตาธรรมะมันมองลึกซึ่งเข้าไป เป็นชั้นๆ เข้าไป ฉะนั้น เวลาหลวงตาท่านอยู่ในสังคมแบบนั้น สังคมแบบนั้น สิ่งที่จดจารึกจริงมาหรือเปล่า จริงมาหรือเปล่า มันจดจารึกมาจริงหรือเปล่า เช่น

ถาม : ในหนังสือที่ท่านแต่งไม่ใช่คำสนทนาระหว่างครูบาอาจารย์ทั้ง ๒ แต่เป็นอุบาสิกาท่านหนึ่งท่านเป็นผู้แต่งมา ไม่ทราบว่าหลวงพ่อกเคยอ่านหนังสือเล่มนี้ไหม?

ตอบ : เคยอ่าน เคยอ่าน เคยอ่านหนังสือเล่มนี้ เพราะหนังสือเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต แต่คนที่เอามาพิมพ์ ใครเป็นคนเอามาพิมพ์ล่ะ? เริ่มต้นคนพิมพ์นี้เรารู้หมดแหละ แต่นี่พูดออกไปมันเป็นเรื่องสังคม หยิกเล็บก็เจ็บเนื้อ มันก็พระด้วยกัน สังคมพระนะ แต่สังคมพระ พระที่มีเจตนาที่ดีเขาว่าสิ่งนั้นเป็นดี พระที่มีวุฒิภาวะแค่นั้น อย่างที่ว่า โสดาบันมีเนื้อธรรม ๒๕ เปอร์เซ็นต์ นี้พูดถึงพระโสดาบันนะ แต่พวกนี้มันมีธรรมะบ้างหรือเปล่านั้น? ถ้าไม่มีมันก็เป็นปรัชญา เป็นโลกหมด เป็นโลกียปัญญา

ถ้าโลกียปัญญา นี่เป็นโลกียปัญญา เวลาศึกษาแล้วซาบซึ้งก็อยากจะเผยแผร์ อยากจะเผยแผร์ให้คนอื่นรู้สึก อยากจะพิมพ์ขึ้นมา พอพิมพ์ขึ้นมาที่พิมพ์ขึ้นมาแบบโลกๆ ก็พิมพ์ขึ้นมาแบบนั้น ไม่รู้ว่ามันจะมีคุณหรือโทษมากน้อยขนาดไหน แต่เวลาผู้ที่ศึกษาเราศึกษามาแล้ว เราศึกษามาแล้วเราฮึดเลย เชื่อมั่นว่าสิ่งนี้เป็นหลักปฏิบัติ เราพอใจ เราฮึดเป็นหลักปฏิบัติได้หรือไม่ได้

ถาม : ถ้าเคย หลวงพ่อกมีคำอธิบายเรื่องนี้ไหมครับ

ตอบ : ธรรมะนะ ธรรมนี้เวลาพูดอยู่ที่วุฒิภาวะของคนที่ว่าจะได้มากน้อยขนาดไหน ถ้าได้มากมันก็คิดไปอย่างหนึ่ง ถ้ามันได้น้อยก็คิดไปอีกอย่างหนึ่ง ฉะนั้นกรณีอย่างนี้เราคิดว่ามันเป็นเจริญศรัทธา ถ้าเจริญศรัทธาได้ แต่ถ้าเราปฏิบัติไป เราปฏิบัติมีครูบาอาจารย์นะเราค่อยแยกแยะเอา ครูบาอาจารย์จะคอยแยกแยะ คอยบอก ถ้าเรามีปัญหาเราถามครูบาอาจารย์ได้

ถ้าใครทำสมาธิไม่เป็น นี่พูดเรื่องสมาธิไม่ถูก ถ้าใครทำสมาธิเป็น สมาธิทำได้แค่นั้น ถ้าใครทำสมาธิได้นะ จิตมันว่างๆ หรือมีหลักมีเกณฑ์ที่ว่าสิ่งนั้นเป็นนิพพานๆ ก็พูดได้แค่นั้นแหละ เขาจะรู้เลยเขาพูดได้แค่นั้น แต่ระยะทางที่เราได้ก้าวเดินไปมากกว่านั้น เราจะรู้ว่าคนๆ นี้คิดแค่นี้ แล้วถ้าเกิดเขามีปัญญาขึ้นมา ถ้าปัญญามันเป็นจริงก็เป็นจริง ถ้าไม่เป็นจริง นี่เราศึกษากันมา มันก็เป็นตรรกะ ตรรกะคือเป็นวุฒิภาวะของแต่ละบุคคลที่เราคุยกัน สนทนาธรรมต่อกัน ถ้าสนทนาธรรมต่อกัน เวลาเราสนทนาธรรมกัน มันก็มีความเห็นแตกต่างใช่ไหม? เวลาผู้ปฏิบัติต่างคนต่างสนทนาธรรมก็มีมุมมองแตกต่างกันไป

ทีนี้ในหนังสือมันก็มีมุมมองอย่างนั้น แล้วคนอ่านมันก็แตกต่างกันไป เราจะเถียงกันไปทำไม? ถ้าเราเถียงกันไปทำไม นี่เราวางนั้นไว้ เราวางสิ่งนั้นไว้ เรื่องธรรมะส่วนเรื่องธรรมะนะ อย่างหนังสือเขาบอกเลยว่าถ้ามันมาจากอุบาสิกา แต่มันไม่ใช่ซะ มันมาจากอุบาสิกาแต่ที่วัดสระปทุมเขาเริ่มต้นมาจากวัดสระปทุมเลย วัดปทุมวนาราม เริ่มต้นที่นั่น เพราะหลวงปู่มั่นพักที่นั่น แล้วหนังสือ เก็บไว้ในหนังสือที่นั่นมีมาก แต่เอามาพิมพ์มาน้อยได้ขนาดไหน ฉะนั้น สิ่งที่พิมพ์ก็ส่วนพิมพ์นะ

ฉะนั้น อย่างเช่นประวัติหลวงปู่มั่น ประวัติหลวงปู่มั่นก็มีหลายสำนวน แต่ถ้าประวัติหลวงปู่มั่น สำนวนที่หลวงตาท่านเขียน ขนาดหลวงตาท่านเขียน พูดอย่างนี้นะ หลวงตาท่านบอกว่า ประวัติหลวงปู่มั่นท่านสืบค้นมา เพราะท่านอยู่กับหลวงปู่มั่นมา ๘ ปี แล้วท่านไปสืบค้นกับครูบาอาจารย์ที่อยู่กับหลวงปู่มั่นมาก่อน

ไปสืบค้นมานะ สืบค้นมาไม่ใช่สืบค้นกับพระภิกษุด้วย สืบค้นมาจากหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่ชอบ สืบค้นมาจากหลวงปู่ขาว หลวงปู่ชอบ หลวงปู่คำดี สืบค้นมาจากหลวงปู่ลีวัดโคกโศการาม พวกนี้พวกอยู่กับหลวงปู่มั่นมาก่อน แล้วครูบาอาจารย์ที่เอ่ยชื่อมานี้ท่านดับขันธไปแล้ว เค้าแล้วเป็นพระธาตุหมด นี่ไปสืบค้นมาจากพระอรหันต์ด้วยกัน แล้วพอสืบค้นจนมาถึงปีที่ว่าหลวงตาเข้าไปจำพรรษาที่นั่น ท่านบอกว่าสบายใจได้แล้ว เพราะอะไร? เพราะตั้งแต่นั้นมาเป็นประสบการณ์ของท่านเอง เพราะท่านอยู่กับหลวงปู่มั่น ไม่ต้องไปสืบค้นจากใคร แล้วยังในใจของท่านอีก ในใจของท่านที่สัมผัสกับหลวงปู่มั่นอีก

ฉะนั้น เวลาประวัติหลวงปู่มั่น ในตำนานหลวงตา มั่นน่าเสียดาย น่าเสียดาย หลวงตาท่านบอกว่าท่านสืบค้นมา ๑๐๐ เปอร์เซนต์ แต่เขียนมาแค่ ๓๕ เปอร์เซนต์ เพราะว่าสิ่งที่อีก ๒๕ เปอร์เซนต์นั้นน่าจะมันเป็นเรื่องคุณธรรมที่สูงของหลวงปู่มั่น เรื่อง ประสบการณ์ เรื่องเทศน์ เรื่องลึกลับ ท่านบอกว่าเขียนไปแล้ว เดียวถ้ามันแบบว่าทางโลก เขาจะว่ามันเหมือนกับแบ่งฝักแบ่งฝ่าย ก็จะบอกว่าเราเชิดชูกันเอง มันเหมือนกับคนที่จะ หาจุดบกพร่อง คือเอาความจริงแต่เบี่ยงเบนไปในทางเป็นประเด็นให้โจมตีได้ ท่านเลย ไม่เขียนทั้งหมดไง

ทั้งๆ ที่ท่านยังมีประวัติคุณพิเศษของหลวงปู่มั่นมากกว่าในประวัติของหลวงปู่มั่น ที่เขียนนั้นอีก แต่ที่เขียนมา ขนาดที่เขียนมาขนาดนั้น หนังสือนี้แจกไป ก็กฤทธิ ปราโมทย์ได้อ่าน กฤทธิ ปราโมทย์เขาได้บวชที่วัดบวรฯ กฤทธิ ปราโมทย์บอกว่า หลวงปู่มั่นสอนหลวงตาสอนให้โง่หรือสอนให้ฉลาด เพราะ เพราะพระอรหันต์มัน วิมุตติไปแล้ว มันจะไม่มีมันจะมาได้อย่างไร? มันจะมาได้อย่างไร

เพราะว่าอะไร? เพราะหลวงปู่มั่นบอกว่าพระอรหันต์ในสมัยพุทธกาล แม้กระทั่ง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอนุโมทนากับหลวงปู่มั่น กฤทธิบอกว่านี่เขียนให้ โง่ เรียนศึกษาหลวงปู่มั่นมาเรียนเพื่อโง่ เพราะพระอรหันต์จะมาได้อย่างไร? พระอรหันต์มันไม่มี ความไม่มีแบบวิทยาศาสตร์ใด ความไม่มีแบบโลกใด แต่หลวงตาท่านก็ แก่ เห็นไหม ขนาดเขียนขนาดนี้ไม่ครบ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ นักปราชญ์เมืองไทยยังได้แย้ง แล้วถ้ามาเขียน ๑๐๐ เปอร์เซนต์นี่นะ คนที่เขาศึกษาทางวิทยาศาสตร์ ศึกษาแบบโลก ศึกษาแบบตาบอด ศึกษาแบบวิทยาศาสตร์เขาเป็นโทษกับเขา

เวลาหลวงตาท่านโต้แย้งนะ ท่านโต้แย้ง ไม่ได้โต้แย้งด้วยกิเลส โต้แย้งให้เป็น สัจจะ ถ้าจะปฏิเสธว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ในสมัยพุทธกาลจะ มาอนุโมทนากับหลวงปู่มั่นไม่ได้ ก็ต้องปฏิเสธรัตนตรัยก่อน ต้องปฏิเสธพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ว่าไม่มี พระพุทธเจ้ามีหรือเปล่า? มี พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ พระพุทธเจ้าเกิดจากพระเจ้าสุทโธทนะ แล้วออกบวชออกมาเป็นองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้ามีหรือเปล่า? มี แล้วพระพุทธเจ้าที่มี มีแล้วพระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาแล้ว พระพุทธเจ้าเป็นศาสดา พระพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว พระพุทธเจ้ามี

หรือเปล่า? มี วิมุตติมีหรือเปล่า? มี แล้วมีอย่างไรล่ะ? มีอย่างไรล่ะ? ก็มีแบบผู้รู้กับผู้รู้เขา
รู้กัน ถ้าบอกว่าคุณไปแล้วมันไม่มี นิพพานไปแล้วมันไม่มี ไม่มีก็คิดแบบ
วิทยาศาสตร์ไง นี่เวลาหลงตาท่านแจ่มแจ้งให้เห็นใจ ว่านี่ถ้าพูดถึงเวลาเขาโต้แย้งเขายัง
โต้แย้งมาได้ขนาดนี้

นี่พูดถึงเวลาคนที่ถูกต้องดีงาม ผู้ที่ว่าไม่จับชายจิวร ผู้ที่เชื่อฟัง ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ
ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต เขาจะเคารพบูชากันด้วยหัวใจ ด้วยหัวใจนะ ด้วย
คุณธรรม ด้วยความเป็นจริง ถ้าด้วยคุณธรรม ด้วยความเป็นจริง การทำสิ่งนั้นจะไม่มี
ความเสียหายในธรรมนะ แต่ถ้ามันมีผลกระทบกับทางโลก นั้นเป็นเรื่องของเขา ถ้าไม่มี
ผลในทางธรรม ไม่มีผลเสียหายในทางธรรม แต่ถ้าผู้ที่มีคบอด นี่จับชายจิวร ใจ จับชาย
จิวรแต่ไม่ปฏิบัติตาม

มี เยอะด้วย ไม่ปฏิบัติตาม แล้วไม่ปฏิบัติตาม ตาก็ไม่มี ตาก็ไม่มี ถ้าตามมันจะรู้สิ
ว่าเวลาเขียนหนังสือมา ที่หลงปุ้เจียะท่านบอก ถ้าเขียนมาอย่างนี้หลงปุ้มันก็คิดแค่
สมาธิ ก็รู้ได้แค่นั้นเอง หางอึ่ง แล้วอยากเขียนประวัติหลงปุ้มัน ไอ้พวกหางอึ่งแล้วอยาก
ทำมันจะมีปัญหา นี่ถ้าพวกหางอึ่งทำ พวกนี้ถึงจับชายจิวรเราก็ไม่ได้อยู่กับเรา ถึงจับชาย
จิวรเราก็อยู่ห่างไกลเรา ถึงจับชายจิวรเราไว้มันก็ไม่เป็นความจริง ถ้าไม่เป็นความจริงมัน
ไม่เป็นประโยชน์

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า

ถาม : ถ้าเคย อยากให้หลวงพ่อบรรยายเรื่องนี้ด้วยครับ โดยเฉพาะเนื้อหาธรรมะ
ในหนังสือเล่มนี้ หนังสือเล่มนี้พอยึดเป็นหลักปฏิบัติได้หรือไม่ครับ โดยเฉพาะธรรม
เบื้องต้นเรื่องกิเลส อาสวะ สังโยชน์

ตอบ : เรื่องกิเลส เรื่องอาสวะ สังโยชน์นี่วางไว้ สิ่งนี้สิ่งเป้าหมายที่เราจะทำ
แต่ถ้าเราอ่านมาแล้วเรามีกำลังใจ สิ่งนั้นเป็นกำลังใจกับเรา เราไม่ใช่ว่ายกหินขึ้นมานะ
แล้วหินนั้นมีน้ำหนักมากเลย แล้วเวลาจะทุ้มหินทิ้งทุ้มใส่เท้าตัวเองไง ถ้ายกหินขึ้นมานะ
หินมันหนักจะโยนทิ้งซะไหม เขาก็โยนทิ้งสิ อย่าโยนใส่เท้า โยนใส่เท้า เท้าแตกนะ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราอ่านหนังสือ เราศึกษามาแล้วเรามีศรัทธา เรามีกำลังใจ สิ่ง
นั้นเป็นประโยชน์กับเรา เราอย่าเอาสิ่งนี้ทุ้มใส่เท้าเรา ถ้าเอาเรื่องอย่างนี้ทุ้มใส่เท้าเรา

เราเจ็บปวดเปล่าๆ ถ้าเราเจ็บปวดเปล่าๆ วางไว้ ทิ้งไป เรื่องที่ว่ามันผิดพลาด เราปฏิบัติให้ถูกต้องแล้วเราเทียบเคียง เรามีครูบาอาจารย์ เราตรวจสอบของเราเอง เราทำของเราได้ เราทำของเราได้ ฉะนั้น สิ่งที่ว่าถ้าเคยนะ ทีนี้อีกข้อหนึ่งเขาบอกว่า

ถาม : ยอมรับว่าพอเอ่ยชื่อหลวงปู่มั่น คำสอนเป็นเหตุเป็นผล ผมเป็นปุถุชนก็เชื่อสนิทใจเลย และคิดว่าหลายๆ คนก็เป็นแบบผม

ตอบ : ถ้าเป็นแบบผมมันก็เป็นกรณีที่ว่าเวลาโต้แย้งกันในอินเทอร์เน็ตว่าใช่หลวงปู่มั่น ไม่ใช่หลวงปู่มั่น แล้วพอถ้าไม่ใช่หลวงปู่มั่นเขียนเอง คนอื่นเขียนให้ แต่ถ้าคนอื่น लेकरมาจากหลวงปู่มั่นล่ะ? ถ้าเขา लेकरมา ถ้าเขาไม่ได้เขียนมันก็มีเหตุผลจริงๆ ว่าหลวงปู่มั่นไม่ได้เขียน แต่ถ้าหลวงปู่มั่นคุยกัน หรือมีใครได้ยินมา มันเป็นเรื่องประเด็น แต่เขาไปขยายความ เขาตัดตอน หรือเขาเพิ่มสิ่งนั้นเข้าไป อันนั้นมิได้ อันนั้นมิได้

ถ้าสิ่งนั้นมีได้มันเป็นเรื่องใหม่? ถ้ามันเป็นเรื่องเก่าก็เอาที่เป็นเรื่องนั้น เอาที่เป็นเรื่องนั้น ถ้าว่าเป็นหลวงปู่มั่น มันก็มีเค้ามูลมา แต่สิ่งที่เป็นทั้งหมดเราก็ไม่ยืนยันว่าเป็นทั้งหมดได้หรือไม่ได้ ถ้าเป็นทั้งหมดได้หรือไม่ได้ มันก็ต้องไว้ตรงนั้นก่อน นี่ถ้ามันเป็นเรื่องจริงหรือไม่เป็นเรื่องจริงล่ะ? เพราะหนังสือ เพราะหนังสือเขาพิมพ์กันมา พอพิมพ์กันมาก็มีเรียบเรียงใหม่ มีแก้ไขตัดแปลงใหม่ ถ้าใครมีความเห็นก็เรียบเรียงตัดแปลง แล้วเรียบเรียงตัดแปลงมาจากใครล่ะ? ถ้ามันเรียบเรียงตัดแปลงจากผู้รู้จริงมันก็เป็นจริงได้ ถ้าเรียบเรียงตัดแปลงไม่เป็นจริง ปัญหาสังคมมันก็เกิดขึ้นทั้งนั้นแหละ

ถาม : ท้ายที่สุดกลายเป็นว่าหลวงปู่มั่นไม่ได้แต่งจริง น่าจะมีอิทธิพลต่อสังคมนักปฏิบัติพอสมควรครับ หากคำถามนี้ซ้ำ ถ้าหลวงปู่มั่นไม่ได้แต่งจริง

ตอบ : ไม่ได้แต่งจริง ถ้าไม่ได้แต่งจริง แต่สิ่งนั้นมันเป็นประโยชน์ได้ อย่างเช่น ธรรมชาติ ธรรมชาติใครเป็นคนจัดแต่งปรับปรุงมันขึ้นมา ธรรมชาติมันก็แปรปรวนของมันเป็นเรื่องธรรมดา นั่น สังคมมันก็เป็นสังคม สังคมนะถ้ามันเป็นความจริงของเรา เราก็เป็นความจริงของเรา คำว่าถ้าท่านเขียน นี่ท่านไม่ได้เขียนจริงแน่นอน ท่านไม่ได้

เขียนหรือก ถ้าท่านเขียน สิ่งที่ท่านเขียนนะ ที่วัดปฐมวณารามมีอยู่บ้างที่ท่านเขียนแล้ว เขามาพิมพ์เป็นหนังสือกันมี มีนั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ตอนที่ท่านลงมาจากเชียงใหม่

ก่อนที่ท่านขึ้นเชียงใหม่ท่านบอกกำลังไม่พอ กำลังไม่พอ ยังไม่ถึงที่สุดแห่งทุกข์ กำลังไม่พอ ท่านก็ยังทำสิ่งใดไม่มั่นใจ แต่พอขึ้นไปเชียงใหม่แล้ว ท่านสำเร็จที่เชียงใหม่ แล้วท่านลงมาท่านไม่เคยพูดว่ากำลังไม่พอเลย แต่เวลาท่านเทศนาว่าการไป นี่สิ่งนั้น ไม่ได้อัดเทปไว้ เพราะตอนนั้นเทคโนโลยียังไม่มี ยังไม่มีนะ แต่ทีนี้เพียงแต่ว่าใครรับได้ มากไว้ในหัวใจ ใครปฏิบัติได้ในหัวใจ แล้วเชื่อฟัง แล้วประพฤติปฏิบัติตาม นี่แล้วมี คุณธรรมตาม

อย่างเช่นหลวงปู่ขาว หลวงปู่ขาวท่านบอกนะ ท่านไปอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ ถ้าทำสิ่งใดไม่ถูกขาดตกบกพร่องนี้หลวงปู่มันมาเลย เพราะหลวงปู่ขาวท่านเล่าให้หลวงตาฟัง แล้วหลวงตาท่านก็มาเล่าให้พวกเราฟังต่ออีกทีหนึ่ง นี่สิ่งที่ว่าถ้าลงใจ เพราะหลวงปู่มัน ท่านรู้ว่าองค์ใด พระองค์ใดจะเป็นที่พึ่งของสังคม จะเป็นที่พึ่งของพระ ท่านก็พยายามจะ ฟืนฟู พยายามจะทำให้พระองค์นั้นอยู่ในร่องในรอย อย่างเช่นหลวงตา หลวงตานี้หลวงปู่ เจี๊ยะเล่าให้ฟัง หลวงปู่เจี๊ยะท่านบอกว่าหลวงปู่มันท่านละล้าละลัง ท่านบอกว่า

“จะมีพระหนุ่มๆ องค์หนึ่ง นี่มันมาหาเราแล้ว แต่ยังไม่เข้ามาหาเรา พระองค์นี้จะ ทำประโยชน์กับศาสนามาก”

หลวงปู่เจี๊ยะท่านก็รออยู่นะ พอลองค์ไหนเข้ามาก็ถามหลวงปู่มันว่าใช่ไหม? เพราะ หลวงปู่เจี๊ยะท่านคุ้นเคยกับหลวงปู่มันมาก เพราะหลวงปู่มันป่วยหนักที่เชียงใหม่ หลวง ปู่เจี๊ยะเป็นคนดูแลมา นี่คอยจับเพื่อให้ธาตุไฟของท่านเข้าไปอยู่กับหลวงปู่มัน แล้วก็ คุ้นเคยมาก เพราะหลวงปู่มันป่วยขนาดไหนไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ หลวงปู่เจี๊ยะท่านเข้าไป อ้อนนะ ถ้าคนแก่ไม่สบายนะต้องฉนอย่างนั้น ต้องฉนอย่างนั้น อ้อน อ้อนให้หลวงปู่มัน ไปได้ฉนข้าว นี่ท่านไปอ้อน อ้อนหลวงปู่มันจนคุ้นเคยกัน

ฉะนั้น เวลาที่มีพระมา มีพระหนุ่มๆ เข้ามา หลวงปู่เจี๊ยะเห็นถ้าเข้าเค้าก็จะถาม หลวงปู่มันเลยว่าใช่องค์นี้ไหม? หลวงปู่มันบอกว่าไม่ใช่ มีใครเข้ามาถามบอกใช่องค์นี้ ไหม? ไม่ใช่ วันนั้นหลวงตาเข้าไป แล้ว ๒-๓ วันหลวงปู่เจี๊ยะก็ไปถามหลวงปู่มัน บอกว่า

ไขว่คว้านี้ใหม่? ท่านไม่ตอบนะ ท่านเฉยเฉย ถ้าเป็นองค์อื่นนะไม่ใช่ แต่นี่พอเป็นหลวงตา ท่านเฉย แล้วที่นี้พอท่านเฉย ที่นี้พอหลวงตาท่านเข้าไปอุปัฏฐาก เข้าไปใกล้ชิด เห็นไหม

หลวงปู่มันท่านรู้เลยนะว่าใครจะเป็นประโยชน์ แล้วพอเป็นประโยชน์แบบว่า ท่านจะพุ่มพัก ท่านจะพยายามฝึกหัดให้เป็นประโยชน์ แล้วสุดท้ายท่านก็บอกหลวงตาคือจะเป็นประโยชน์ทั้งฝ่ายพระ จะเป็นประโยชน์ทั้งทางโลก พระหนุ่มๆ องค์นี้ทำประโยชน์กับสังคัมมหาศาล นี่ท่านพูดของท่านไว้เพื่อประโยชน์ นี่ผู้ที่ตั้งใจ แล้วพอหลงใจนะ พอเวลาหลวงตาท่านอยู่กับหลวงปู่มัน ท่านดูแล ท่านรักษา มันเหมือนพอกับลูก รักกันนี้เหมือนพอกับลูกเลยนะ แหม มันซึ่งน้ำใจ แต่เวลาพูดธรรมะทันทีเลย

พอกับลูกก็คือพอกับลูก ธรรมก็คือธรรม ธรรมนี้ไม่มีลูปหน้าปะจุมก จะตรงเป็ยะเลย ธรรมนี้คือตรงเป็ยะเลย ท่านบอกเวลาคุยกันด้วยความเป็นอยู่ โอัย รักกันอย่างพอกับลูก ถ้าถามปัญหาธรรมะนี้ ถามที่ไรก็ลุ่มทุกที ถามที่ไรก็หงายท้องตั้งเลย เพราะธรรมคา ลูกศิษย์กับอาจารย์ อาจารย์ก็ต้องมีวุฒิภาวะที่สูงส่งอยู่แล้ว พอถามเรื่องธรรมะนี้หงายท้องเลย เพราะ เพราะจะเอาของจริง เอาของจริงเพื่อประโยชน์จริง เห็นไหม

เราจะบอกว่าถ้าอยู่ถึงชายตะวันตกของชมพูทวีป แต่ถ้าประพฤติเหมือนเรา ปฏิบัติตามเรา ฟังเรา นี่เหมือนใกล้ชิดเรา ถ้าจับชายจิวรไว้ อยู่ใกล้เรา แต่ถ้าคือคือ ทั้งคือ ทั้งไม่ฟัง ทั้งปฏิบัติอยากจะทำหน้า จะแซงหน้าแซงหลัง จะไปหน้า มันเป็นไปได้หรือก มันไม่มีหรือก ถ้ามันไม่มี เวลาพฤติกรรมตอนอยู่กับท่านเป็นอย่างนั้น เวลาออกมา พอเขียนประวัติหลวงปู่มันนะอู้อู สูงส่ง เคารพบูชาศุขยอด เพราะอะไร? เพราะหลวงปู่มันเป็นที่เชื่อถือของสังคัม

แต่หลวงปู่มันเป็นพระ หลวงตา อยู่ในป่าสิ มันไหนไม่รู้จัก ไม่รู้จักหรือก แต่ถ้าพอหลวงปู่มันมีชื่อเสียง นี่เป็นลูกศิษย์ ศิษย์เอก ศิษย์เอกนี้เวลาท่านอยู่ทำอย่างใดกับท่าน คุณงามความดีได้ทำกับท่านจริงหรือเปล่า นี่พูดถึงว่าให้ดูตรงนี้ไง ดูว่าถ้าจับชายจิวรไว้ ฉะนั้น ถ้าจับชายจิวรไว้แต่ไม่เชื่อฟังเรา ไม่ปฏิบัติตามเรา อันนั้นถือว่าอยู่ห่างไกล แต่ถ้าผู้อยู่ที่ไกลขนาดไหน เชื่อฟังเรา ทำตามเรา นั้นเหมือนกับเรา นี่เขาถามถึง “หนังสือถาม-ตอบปัญหาหลวงปู่มันกับเจ้าคุณธรรมเจดีย์”

ฉะนั้น โดยเฉพาะส่วนตัวนะหลวงปู่มันท่านเป็นพระอรหันต์สุดยอดของ
สังคมไทย เจ้าคุณธรรมเจดีย์สุดยอดของฝ่ายปกครอง เพราะเจ้าคุณธรรมเจดีย์ท่านพูดกับ
หลวงตา เพราะหลวงตาเป็นสัทธาวิหริก เจ้าคุณธรรมเจดีย์เป็นอุปชฌาย์ของหลวงตา
เวลาหลวงตาท่านอุปฐาก อุปฐากทั้งหลวงปู่มันด้วย อุปฐากทั้งเจ้าคุณธรรมเจดีย์ด้วย
เจ้าคุณธรรมเจดีย์ท่านพูดให้หลวงตาฟัง ให้ครูบาอาจารย์ฟัง เห็นไหม

“เราไม่อยากจะหนีเจ้าคณะภาค เจ้าคณะภาค เราไม่อยากจะหนี แต่ที่เรา
เป็นอยู่นี้เป็นเพื่อปกป้องไม่ให้ใครมารังแกกรรมฐาน ไม่ให้ใครมารังแกกรรมฐาน”

ท่านเอาตัวของท่านบ้างพวกเราไว้เลย ท่านเอาตัวของท่านปกป้องสังคมของ
กรรมฐาน ฉะนั้น เจ้าคุณธรรมเจดีย์ท่านเป็นพระที่สุดยอด หลวงปู่มันท่านเป็นพระที่จะ
ชี้หน้าในหัวใจของเราได้ถึงที่สุดแห่งทุกซ์ เจ้าคุณธรรมเจดีย์ท่านเป็นพระฝ่ายปกครองที่
คุ้มครองดูแลพวกเรา ท่านเป็นพระดีทั้งคู่ ฉะนั้น สิ่งที่เป็นพระดีทั้งคู่ สิ่งนี้มันก็เป็น
น่าเชื่อถือของสังคม ฉะนั้น สิ่งที่เขาเอามาเขียนถ้ามันมีร่องมีรอย อันนั้นก็ประ โยชน์
อันหนึ่ง แต่ถ้าบอกว่ามันไม่ใช่ มันไม่ใช่ เพราะไม่ใช่ก็ไม่ใช่ท่านเขียนจริงๆ แต่ถ้ามัน
เป็นเลคเชอร์มา เขามีข้อมูลมา เขาเขียนกันมา อันนั้นก็เป็นอย่างอื่น

ฉะนั้น เราเอาประโยชน์ตรงนี้ ถ้าเอาประโยชน์ตรงนี้ได้มันก็เป็นปัญหา เพราะใน
เมื่อสังคมคนหมู่มาก แล้วจริตนิสัยคนก็ไม่เหมือนกัน แล้วต่างคนต่างก็อย่างนี้ แหม มี
เจตนาดี มีเจตนาดี เจตนาดีทั้งนั้นแหละ เจตนาดีเปิดหน้าให้กิเลสมันชกหน้าใจ เจตนาดี
เพื่อให้คนอื่นเข้ามาสอดในวงกรรมฐานเราไง ถ้าในวงกรรมฐานเรา เราภาวนาในหัวใจ
ของเรา เราปฏิบัติของเรา ถ้าในใจเราเป็นธรรม เราทำคุณงามความดีทั้งนั้นแหละ ไม่ต้อง
ไปเปิดหน้าให้ใครเข้ามา

เจตนาวางไว้ เจตนาขนาดไหนอย่าเปิดช่อง อย่าเปิดช่องให้คนอื่นเข้ามาเสียบ เข้ามา
เสียบเข้ามาในวงกรรมฐาน ถ้าในวงกรรมฐานไม่ให้ใครเข้ามาเสียบได้ พวกเราก็จะอยู่กัน
ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข แล้วถ้าร่มเย็นเป็นสุขนะเราประพฤติปฏิบัติกันด้วยความดีของ
เรา ไม่ให้พวกจับชายฉกรรจ์มาหากิน ไม่ให้จับชายฉกรรจ์เอาไปอ้างอิงไง เราเคารพบูชากัน
เคารพบูชาด้วยหัวใจ ถ้าเคารพบูชาด้วยหัวใจ เราจะเป็นประโยชน์กับเรา

ฉะนั้น ประวัติหนังสือก็เป็นประวัติหนังสือ สังคมก็เป็นสังคม เราก็เป็นเรา เรา
ปฏิบัติเพื่อคุณธรรมในหัวใจของเรา เอวัง